

‘Onze Missie’, vroeger en nu.

Elk jaar bezoek ik in de vakantieperiode de Vlindermarkt in Emmen. Neen, ik ben niet uit op koopjes of spulletjes uit de tijd toen mijn vader en moeder jong waren. Mij gaat het veel meer om de gezelligheid en bovenal om hartelijke ontmoetingen met goede bekenden.

Bij een overvolle kraam met prullaria valt mijn oog op twee missiebusjes. Plotsklaps ben ik weer het kind, terug in de tijd, met zijn missionarissen, mijn helden, mannen en vrouwen heel ver van huis, in dienst van mensen en in dienst van de Blijde Boodschap. Ik ben weer even op bezoek bij mijn tante. Bij haar in de gang, naast de kapstok, hangt in het zicht een missiebusje. Meestal mag ik er wat instoppen voor heerom Eef van Rassel, missionaris in Oeganda. De missie werd destijds breed en met sympathie gedragen. Velen hadden een familielid werkzaam in de missie. Oom Eef is al heel lang geleden overleden. Tal van missionarissen op leeftijd zijn naar Nederland teruggekeerd en genieten van een welverdiende rust. De Jonge Kerk is inmiddels vitaal en zelfstandig geworden. Het missiebusje is in onbruik geraakt. De mensen die op de markt rondlopen zullen, zo veronderstel ik, niet die herinneringen koesteren die ik heb aan twee van die spaarbusjes tussen een blikje van Droste Cacao en een fijn uitgesneden koker voor breipennen.

Toch wordt er nog altijd voor ‘Onze Missie’ geijverd. Ook in onze Immanuel parochie i/o.. Denkt u maar aan onze actieve V.O.M. groep, (vrede, ontwikkeling en missie) zich inzetend voor projecten in de Jonge Kerk en missionaire werkers. ‘Onze Missie’ hoort bij de Katholieke Kerk van Nederland.

Terug naar de marktkraam. Ik ben door de busjes aangenaam geraakt. Ik koop ze en bestem ze voor hergebruik ten dienste van de opvolgers van heerom Eef.

Frans Wielens, diaken

